

„pater“ Klun dobil Ravberjev beneficij. Svetovne uradnike zavoljo nepokoršine kaznujejo, renitenti pa, ki se višepastirskim določilom ustavljajo, se bogato obdarujejo!“ Evo turčina! Huduje se nad patronom beneficija, češ, da ni vrednemu prosivcu službe podelil, in menda tirja, naj bi se vprihodnje njemu kot višemu kalifu take prošnje v rešitev predložile! „Turški list“ očita novemu beneficijatu „renitenco“ in si prisvojuje kompetenco za take razsodbe, brez pomislika, da vendar še ne živimo na Turškem, kjer se ne dela nikakoršen razloček: za kaj „renitenca“? „Turški list“ bi — se ve da — najraje Klunovo glavo na kak „turški kol“ nataknil, Ravberjev beneficij pa kakemu „muftiju“ ali „softi“ podelil. Da ima „Tagblatt“, kar se je poturčil, tudi možganno bolezen Murada V., to priča očitno njegova primera duhovnov z uradniki; čuda, da ni dodal še primere s vojaki in pa — palico korporalo! Zato bolnika pustimo pri miru.

— (Čas oglasov za vinsko razstavo Mariborsko) je podaljšan do 15. dne avgusta.

Maribor 30. julija 1876.

Za razstavno komisijo:

Dr. Mülle.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Čedalje več demonstracij v vrsti nemških ustavovercev se glasi za to, da se zavrže realna unija Avstrije z Ogersko in se ustanovi le personalna unija, po kateri ni Avstrija v nobeni drugi zvezi z Ogersko kakor v tej, da cesar Avstrijski je kralj Ogerski. In kaj neki tiči za tem? Druzega ne, kot nemčurska namera, odločno Avstriji nasprotna. Najraje bi sicer nemčurji Avstrijski svoje gospodstvo stegnili tudi čez Ogersko; al ker jim to ni mogoče, zato delajo na to, da se Ogerska odcepi od Avstrije, to je, naredi personalna unija. Leta 1867. bila je ustavoverska nemška koterija kriva, da se z Ogri ni sklenila za Avstrijo bolja pogodba, — zdaj pa dela celó na to, da se popolnoma raztrga zveza Habsburške monarhije. In tako stoji Avstrija dandanes pred brezdomno strašnim takim, kakor nikdar poprej: homatije domače in homatije vnanje. To dobro vest imamo Slovani, da jih nismo zakrivili!

Iz Turškega bojišča. — Hude so bitve na vseh krajih, posebno pa ob Timoku, kjer so Turki pod poveljstvom Kerim-paše in Srbi pod vodstvom Černajevim postavili si nasproti jedro svojih vojsk. Bitve so tu krvave, oboji mnogo trpé, toda odločilne zmage še dozda ni dosegel nobeden, čeravno je Turka veliko več. Tudi do danes še ni nobenega Turka na Srbski zemlji, tedaj je sklepati, da so si oboji zeló enaki, kajti če bi Turki bili močnejši, bi brž šli čez Timok in naskočili trdnjavo Zajčar. Isto tako bi posadka, ki je zdaj v Nišu, brž vdarila čez mejo. — Važnejše novice kot o Srbih so došle zadnje dni o Črnogorcih. Ti so bili namreč popustili Mostar in umaknili se nazaj. Menda je bila to le vojna zvijača in Muktar-paša je šel res v nastavljenost mu past. Dne 28. julija so bili namreč Turki ob Črnigori hudo tepeni in popolnoma razbiti na obeh stranéh. Sam knez Nikica je svoji kneginji telegrafiral, da je ob Vrbici Muktar-paševo četo tako potolkel, da je skoro vničena. Osman (Ali)-paša je bil živ vjet, Selim-paša je padel v boju, ž njim vred skoro vsi viši častniki, Muktar pa je komaj všel. Od 16 njegovih taborov (batalijonov) se jih je po begu rešilo le čvetero, drugi so uničeni. Ostanke zbira Muktar pri Bileku. Črnogorci so vzeli Turkom skoro polovico topov, veliko vojnega orodja, živeža in zastav, med

njimi glavni (rudeči) vojni „barjak“. (Po koranu ne pride noben vojak tiste armade, ki je ta „barjak“ zgubila, v raj.) Tedaj je moralo sila sila Turka pasti, Črnogorci pa niso imeli velike zgube. Isti dan je poveljnik južno-vzhodno Črnogorske vojne Božo Petrovič, s Kučijanci vred ob Podgorici in Medunu Turke, dasi ravno jih je bilo petkrat več, tako našeškal, da so imeli strašansko zgubo. Črnogorski orli so tedaj pokazali Turku, kaj znajo. Te zmage potrjujejo celó Turška poročila.

V tem, ko se na bojišči tako prelija kri, se tudi drugje godé važne reči. Na Angleškem je narod v velikem taboru izrekel, da Angleška ne sme dajati dalje podpore Turkom, ki v Bulgariji take grozovitosti uganjajo. Rumunija je tudi stopila na noge, zahteva več pravic in žuga z vojsko, če bi jih v Carigradu ne dovolili. Ravno tako se je Grška oglasila tako odločno, da Turška vlada kar strmi; konec homatij med obema bi utegnili biti vojska. — Tedaj na jugu vse vré, zato se je Evropska diplomacija začela praskati za ušesom. To je sklepati iz tega, ker sta Srbska ministra Ristić in Gruić — menda vsled Ruskega in Angleškega klica nagloma zapustila glavni stan kneza Milana. Najbrže hočejo vstaviti boj, v katerem se toliko krvi prelija, napraviti pomirje in na ta način po pogojevanji končati vojsko, da ne bi bili Avstrija in Rusija primorani z vojno vtekniti se vmes. Avstrija je za vojno popolnoma pripravljena, tudi Rusija je nastavila že izdatne čete ob mejah, da more vsak hip poriniti jih v Bulgarijo.

Še nekaj se je zvedelo in skazalo, kar mora posebno grofu Andrassy-u neprijetno biti, namreč to, da Magjari podpirajo Turke. Pri bitvi ob Bje-lini so namreč Srbi našli med padlimi ne le več Ogerskih honvedov (deželnih brambovcev) v Turke preoblečenih, ampak tudi veliko Wenzlovih pušek, katere je Avstrijska ladija po Donavi pripeljala. Dalje je znani Ogerski general Klapka v Carigradu hotel sestaviti iz Ogrov na Turškem bivajočih (in gotovo tudi iz drugih) četo prostovoljcev Turkom na pomoč. Vendar je Avstrijski poslanec (po kakem nagibu, se ne vé) dosegel pri Turški vladi prepoved, da se take čete ne smejo snovati. — Taki so Madjari, da hočejo celó zverinskim Turkom pomagati zoper slovanske zatirance.

Rusi so poslali v Belgrad zadnje dni 100 postelj za ranjence s postrežbo vred. — Lešjanin je Turke v krvavi bitvi vnovič čez Izvor nazaj zagnal. — Ljubibratič je zdaj v Gradcu interniran, ker mu v Lincu zrak ni bil ugoden.

Turška. — Sultan Murad V. je šel za svojim prednikom. Gotovo je, da ga danes ni več, — če je sploh kedaj bil in ni ministerstvo Turško ž njegovo osebo ljudi in vlad sleparilo. Resnica je, da ga nihče ni videl. Naslednik mu ima biti mlajši brat Abdul-Hamid, od čegar eneržije Turki mnogo pričakujejo. Kar je o njem znanega, je to, da se ni nič učil in je hud mohamedanec. Oklican za sultana pa še ni.

Listnica vredništva. Gosp. G. J. v Zat: Črnega kavčuka, ki ga tudi Vaše skušnje hvalijo kot izvrsten dodatek k maži za škornje, se dobi, kolikor ga kdo hoče, v Venceljnovi štacuni na velikem trgu v Ljubljani po 12 kraje. lot.

Žitna cena

v Ljubljani 2. avgusta 1876.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 8 fl. 60. — banaška 10 fl. 13. — turšice 5 fl. 40. soršice 7 fl. 20. — rži 6 fl. 40. — ječmena 4 fl. 80. — prosa 4 fl. 80. — ajde 5 fl. 60. — ovsa 3 fl. 80. — Krompir 3 fl. 60 kr. 100 kilogramov.